

OBSERVATORI 9

Atacs de sinceritat...

Vagi per endavant que la lliga dels 100 punts té un mèrit enorme. No només perquè el Barça mai havia assolit aquesta quantitat de punts ni havia fet tants gols –115– en tota la història, sinó perquè l'equip es va haver de sobreposar a l'absència del seu entrenador durant més de dos mesos a causa del tractament de la seva malaltia. L'absència de Tito Vilanova es va notar moltíssim. Amb la perspectiva que dona el temps, fins i tot, potser més del que en un primer moment alguns ens havíem imaginat. Veient l'exhibició de diumenge contra el Llevant, sobretot pel que fa a la intensitat en la pressió i la continuïtat en els esforços i el ritme de joc, els barcelonistes tenen la sensació que l'eliminatória contra el Bayern de Munic hauria acabat d'una manera molt diferent de la que ho va fer si el tècnic empordanès hagués estat tot l'any treballant a Barcelona. No estic dient que el Barça hauria passat a la final, però no tinc cap dubte que tampoc hauria perdut per 7 a 0 i deixant una imatge tan clara d'impotència que va provocar que fins i tot jugadors com Piqué reclaressin canvis profunds en la plantilla.

Amb Tito Vilanova a Nova York, sense el líder, tots es van deixar anar massa, el cos tècnic i els jugadors. Uns símptomes de relaxació que ja s'havien començat a notar en l'últim any amb Pep Guardiola a la banqueta, quan la pressió

Pedro, clau en la pressió ■ JUANMA RAMOS

avançada que tan destacava va anar desapareixent. Aquell equip jugava tots els partits com si fossin finals, però en l'últim any en moltes ocasions els jugadors es conformaven a guanyar

simplement per la gran superioritat tècnica i de talent envers els rivals. En la lliga els va servir per guanyar-la, però a Europa es va patir moltíssim, i contra el Bayern van topar amb la realitat.

En un atac de sinceritat, Xavi va admetre que durant l'absència de Tito Vilanova van deixar de treballar els aspectes tàctics, i que per aquest motiu s'havien perdut certs automatismes. Busquets també va apuntar que la pressió com la que es va veure contra el Llevant feia molt temps que no la feien, i dies enrere Alves també recalca que calia recuperar algunes coses perdudes. Totes aquestes paraules, malgrat que Valdés ahir digués que les de Xavi es van mal interpretar, són una petita crítica cap a Jordi Roura, que es va fer càrrec de l'equip quan Tito va haver de marxar precisament perquè així ho van voler els jugadors. Trobo molt lloable l'exercici de sinceritat que han fet, però em sembla una mica injust que s'hagi fet ara, després del partit contra el Llevant, perquè Roura, que de moment segueix en el cos tècnic de Gerardo Martino, no queda en gaire bon lloc. I sobretot perquè era a les mans dels jugadors evitar la relaxació que hi va haver. Precisament sense Vilanova és quan haurien hagut de treballar més fort. En qualsevol cas, cal felicitar-se perquè l'equip sembla que ha captat el missatge. Si recuperen la cultura de l'esforç, són imparables i els millors del món.

L'equip ha captat el missatge i si recuperen la cultura de l'esforç són imparables

Sergi de Juan. PERIODISTA

A FAVOR I EN CONTRA

Fa bé Ancelotti d'apostar per Diego López i fer seure Casillas?

SL'entrenador és qui millor sap en quin estat de forma estan els seus jugadors i qui ha de ser titular i qui no. I si Carlo Ancelotti considera que Diego López, pel que sigui, està ara mateix per sobre d'Iker Casillas, fa molt bé de posar-lo d'inici. Demuestra personalitat. A més, tothom sap que Casillas va començar la pretemporada amb el Madrid força més tard que el seu company a causa de la seva participació en la copa Confederacions. En el curs passat, Mourinho va ser el primer que va decidir enviar el capità a la banqueta, amb tots els problemes que això li va comportar, però alguna cosa estranya hi devia veure. Per què no pot ser Diego López millor, o en tot cas, estar millor que Iker Casillas? Ara només falta saber si Ancelotti es mantindrà ferm o acabarà cedint a la pressió del Bernabéu de veure Casillas titular sí o sí.

CHEMA MOVA/EFE

Amb Casillas, o el fas jugar o te'l vens. El Madrid se l'ha quedat i implícitament l'ha proclamat guanyador del duel amb Mourinho. El porter té una ascendència enorme sobre l'entorn blanc i uns tentacles molt llargs en els mitjans de comunicació. Un cop desaparegut l'entrenador portuguès, si es percep que Casillas és el porter de la copa, el debat es tornarà a obrir. De fet, ja ho estem fent a partir d'una victòria contra el Betis. Imaginem-nos si, per casualitat, l'àrbitre hagués xiulat el penal a Cedrick, Nosa hagués rematat a dins i no al travesser o, pitjor, algun dels centres a l'àrea petita que Diego López es va empassar hagués acabat en gol. A més, a dia d'avui Casillas no és millor porter que Diego López i, per tant, millor que tard o d'hora facin veure a Ancelotti que amb segons què no s'hi juga.

Edu Ciurana

Toni Romero

“Anar-me'n del Barcelona és com anar-me'n de casa meva”

A. ROCAS. Jugador d'handbol

“La pressió és vital per a nosaltres. És un dels secrets que ha tingut l'equip aquests anys”

V. VALDÉS. Jugador del Barça

“La victòria contra el Mallorca ha estat el debut somniat per a qualsevol entrenador”

J. SALAMERO. Entren. Sabadell